

ՆԲԵՂԱԿԱՆ ԷՆ ՔԱՐԳԻ ԱՆՈՒՄ 132.75
» ԷՆ ՀԱՏ ԱՆՈՒՄ » 132.18

ՆԻՔԵԼԻՆԱՆ ԷՆ ՔԱՐԲԻԴ ԱՆՈՒՐ > 132.75
> ԷՆ Հ-Դ ԳԽԶ > 132.10

Թոթաբ կանանները և ի վեր քան զսանձան, առառառազպատեմբխեն և կրօնաօհրաթխեն՝ որ միմիայն պատանալեն իր բարեօհրաթխեն և հոգեօհրաթխեն խարիբ անդորոթխեն, երանա՛կ գեանքին՝ որուն համար պահպանուալեն արդեն մարդ էակը։

Իայց այդ ուսումը, այդ իրապաշտը, այդ նմարապի իրաբող, զիսպօգտեթխեն իրենչոզ չինիչ և ու բարաբի լոյսը ինչպես կարելի է շղթադնել մէն մի գեղեցիկի ժամոցառած լուսե կապած օղեղինն մէջ՝ որ կարենա հպեցնել անոնց մէջ իր բարեօհրաթ զգեթթխեամբ բոլոր նախապաշարման գորշիկն և փճացնող մըբողանքները օղջկն զի իրապատար հասուած ներշնչանոց կրթութեան ընծեառած անհատութիւնը գերազանց բարօթխեններուն, եւ արեւմտիք գաղանկ զիբեն՝ փարեթի և գրկելու զայն շնորաշնոր՝ փոխանալալիք տարասեօթ ու ցոտք անտարբեւութեան զօր կը տածէ կրթութեան ասարկ։

Իր զիբեն մէջ գտնուած քանի մի բանք ևս կրակ անուանուանց վարօթք րաւենքեան գալով անպակ ամեն բողջ փակուելու տաճարադիւր են, քանի զի իրան կարող եւսանոթխեն և զայն վարազներն ալ նորեթիւկներ են միայն, եւ բուն քանի որ արբադեղներէ կը բաղգանաւ և ողջն կրեան ընել իրենց յեղեցեղ նմարապի աղքեթթխեման։

Իր զաթեթի ամեն քանը բր հացին մէջ կը կայանայ։ Սի՛ն տառաւան բերքը լուսե եղաւ, իր զօղն զառախարաթաթխելը միտքը կը բերէ և զայն պարաաւ ու զառախարաթաթ անոնեան յեղեմ հարաբեթը պէս քանով մը օտարեթի փնտռուել կ'ենլէ։

Կը գտնէ վերջապէս հանձն որ որ քարաւած և շլաքած անօրհմարար ընծեառած ամեն դիւրեթիւքներէն, կը սկսի գործի։ Իայց եկու տես իր, գեթորե կանանիլ սկսեթինն պէս գրգիլ ու գրչի փոխան գտնուելն ու եղեւելը կուտայ իր աղունն ու զաշառ կը

Տիկն զայն թրն ի բուն՝ զալ տարուան համար ալ սպրդուածի, գրգռու եւ թղթեալ զբամ ճարմ ճարեալ համար եւ անա՝ դպրոցը հինգ ամիս շարունակած գրցուելու կ'ենթարկուի։

Միթէ չէ՝ կարելի իրաքանչիւր գիւղին մէջ կ'ապսել իր դպրոցին հա- մար անսպառ հասոյթի աղբիւրներ ծառայ, խանութ արտ են. կ', արգել եւ հաստատուն պիտանէ մը, որ պիտի կարենայ մնալու ինչ անպատանգ տա- լարածքներն՝ քիչ հասնելայի օւսուց- չաց միջոցաւ։ Մասամբ ալ գիւղացիները այս դարձակամ անտարբերութեն ան անհոգութիւններն են որ կ'ուսնան յայդ զարգացածները ճոն երթալէ։

Մեր օրապիտանքը ամէն տեսակ նե- թթուր ալ զբնի լիւրէ աւ ներ- կուտ, ամէն օր բաց չգրեամ, ինչ- յանտես ըրած են դպրացիներ այսպիսի կենսական հարց մը։

ԱՐՄԵՆ ՀԱՅԱԿՈՐԾԵԱՆ

Վան

ԿԱՐԱՆԴԻ ՆՈՒԵՐՅՈՒԻ

ԵՒ

ՄԱՆԹՈՐԻԱԿ ՆՈՒԵՐՆԵՐՈՒ ՀԱՄԱՐ

Դեռեւ՝ ՕՂԱԽՈՒԹԻՒՆԸ ՏԸ ՊՅԱԽԻ
ՍԵՂԱՅԻՆԻՆՈՒՆԵՐԸ
(Ա. Մ. ԿԱՐԱՆԿՆԵՐԸ)

44, ԵՐԵՎԱՆԻ ԳԽԱՐԱՐԸ, 44

ՂԱՍԽԱՆԻ, Կ. ՊՈԼԻՍ 1—20

Վանաստեանը բաց է կրկնի օրերը

ՏԵՐԻ ՄԻ ՑԵՌՈՒՆԵ

ԺԵ.

—ԳԵՐԵԼ—

Նիւ Եօքը հասնելէն անմիջապէս
տեղ, Մր. Պէրնս իր գրասենեակը
ապառ ի զին զ գարնացած էր Լիւ-
էդը հնո գասնելով։

—Է՛, Ի՛նչ եղաւ նայինք, հարցոց
նոր։

—Հոս եկայ որ կարենամ անմիջա-
պէս խօսել ձեզի հետ, ըստ աղլիկը։

Գորսնցելով ժամանակ չունինք։

—Ի՛նչու։ Ի՛նչ կայ։

—Ի՛նչ Օրէնքի նմանազանութեն ան-
պիւրութեան առաւել ձեր ծրագիրը չի
ղեցաւ, Պաշտօնեան ըստ։ որ նա-
նայ սիրով զք փափաքէր ծառայաւ
ին մատուցանել ձեզ, բայց զք վախ-
ար որ իր ձեռնհասութեան վրէ դարձ-
նաւ ըսած ըլլար։ Ըստ։ որ թղթատա-
նական վարչապետեան Տօրթընէն արտա-
ստիւն առնելու է։